

Charmerande negeraktörer på Dramaten

Scen ur "Freedom": kungen av Bokando (Modesto Apoldo, Guldkusten) på sin tron och (i förgrunden) hans statsminister (Manasseh Moerane, Sydafrika).

Den moraliska upprustningen fortsatte på söndagen med Dramatenpremiär — precis som vid Operaföreställningen var det fullsatt till sista plats och ändå räckte lokalen inte till. Det var en förtjusande trupp färgade — med något enstaka vitt inslag — som uppförde skådespelet "Freedom" — "Frihet", författat av afrikaner och förlagt till det moderna Afrika. Eftersom skådespelarna i verkligheten innehar ungefär samma roller som i spelet kan man inte gärna komma och säga "så där går det inte till"; ledarna för olika partier, nationalisterna och revolutionärerna, fick sålunda genom sin politiska bakgrund en speciell tyngd bakom orden när de i slutakten förklarade att de ämnade slå in på enighetens väg.

Skuldfördelningen var gjord med oväld, de färgade framställdes inte som kritvita, och även imperialisten lät sig utan större svårighet vinnas för det goda sak. Hur det går när motståndarparten inte awäpnas av en bön om förlåtelse och syndabekännelse, det förtalte nu inte pjäsen, tydligen var meningen att i det långa loppet kan ingen stå kallsinnig inför en sådan attityd. (Litet grand funderade man dock över vad de forna revolutionärerna skulle ha svarat om kolonialtjänstemannen inte hade avstått från den planerade skatten.)

Truppen var som sagt ytterst charmerande. Främst hans ebenholtsfärgade majestät, kungen av Bokando — i verkligheten oppositionsledare i Guldkustens parlament — med sitt magnifikt skulpterade ansikte och

sin enorma värdighet. Bara hans sätt att notifiera undersåtarnas knäfall med ett svep av strutssolfjäders! Hans drottning var en mildögd dam från Ceylon, som hade något engelskt i sitt sätt att vara, det hade även den slanka indiska som föreställde maken till en revolutionär, hon gav en liten udd åt sina inlägg som var just vad som krävdes. Lustigt nog äger dialogen en spetsighet som ibland påminner om Oscar Wilde och ibland har en anstrykning av Shaw.

Det var självfallet roligt att få blicka in i ett afrikanskt hem, det var mycket likt en svensk stuga av egnahemstyp, inte ens en solnedgång vid havet saknades på väggen! Och de upproriska lade råd vid en mugg skummande starköl.

Afrikanskt drama av i dag tycks sålunda ha en hel del gemensamt med europeisk och amerikansk teater, även gestiken var delvis densamma som den vi är vana att se. Dock sjöd temperamentet med större intensitet; torghandlerskornas ordförande (hon har rätt till titeln även utanför scenen) var exempelvis en hel liten orkan, väl värd applåden för öppen ridå!

En trupp som denna måste vara ett mäktigt verktyg i kampen mot rasfördomar, tänkte man mer än en gång.

I salongen satt justitieråd, biskopar, riksdagsmän och hovherrar. Alla hade de tillfälle att efteråt resonera öga mot öga med MRA-folket. Fortsättning följde nämligen i Dramatens foajé.

Perpetua

SWEDEN - Stockholm

"Dagens Nyheter" November 21st, 1955

A cast like this is surely a mighty weapon in the fight against race prejudice.